

JÁNOS EVANGÉLIUMA

6.

Az ötödik fejezet eseményei Jeruzsálemben történtek, az ez után eltelt időt nem tudjuk pontosan meghatározni. Ezek után János a Galileai-tenger partjára visz bennünket vissza.

*Jézus ezután elment a Galileai-tengernek, a Tiberiás tavának túlsó partjára.
Nagy sokaság követte őt, mert látták azokat a jeleket, amelyeket a betegeken tett.*

A csodák következtében Jézus nagy tömegeket vonzott. Az emberek különböző okok miatt vonzódnak Jézushoz; vannak megfelelő okok és vannak nem megfelelőek is, de kétségtelen, hogy Jézusnak nyilvánvaló ereje és hatalma volt és van. Nagyon érdekes, hogy Jézus mennyire vonzó lehet a legkülönbözőbb emberek számára, kulturális háttérüktől és koruktól függetlenül. A világon az egyik leggyönyörűbb dolog, hogy mennyire vonzódnak Jézushoz a kisgyermek is. Hiszen ők sokkal erősebben és jobban vonzódnak hozzá, mint mi, akik már elménkben olyan bonyolultak és összezavarodottak vagyunk.

*Jézus pedig felment a hegyre, és ott leült a tanítványaival együtt.
Közel volt a húsvét, a zsidók ünnepe.*

*Amikor Jézus körültekintett és látta, hogy nagy sokaság közeledik hozzá, így szólt Fülöpnek:
„Honnan vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek?”*

Ezt pedig azért kérdezte tőle, hogy próbára tegye, mert ő már tudta, mit fog tenni.

Fülöp így válaszolt neki: „Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon valami keveset.”

Egy dénár akkoriban egy munkás napi keresete volt.

Egyik tanítványa, András, a Simon Péter testvére így szólt hozzá:

„Van itt egy gyermek, akinél van öt árpakenyér és két hal, de mi ez ennyinek?”

Jézus ezt mondta: „Ültessétek le az embereket.” Nagy fű volt azon a helyen.

Az Úr páskája, vagyis a húsvét ünnepe, tavasszal van. A tavasz gyönyörű a Galileai-tenger partján: hatalmas füves rétek tele margarétával, és piros, fehér és bordó színű mezei virágokkal - egyszerűen lenyűgöző a vadvirágok szépsége arrafelé.

Letelepedtek tehát a férfiak, szám szerint mintegy ötezren.

Jézus pedig vette a kenyeret, hálát adott, és kiosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak.

Amikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványaihoz: „Szedjétek össze a felesleges darabokat, hogy semmi ne menjen kárba.”

Összeszedték tehát, és tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyérből való darabokkal, amelyek feleslegesek voltak azoknak, akik ettek.

Az emberek látva a jelet, amelyet tett, ezt mondták: „Ez valóban az a próféta, akinek el kellett jönnie a világba.”

Itt egy utalást olvashatunk Mózes próféciájára: *„Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az ÚR, olyant, mint én, őreá hallgassatok.”* Amint meglátták Jézus csodáját, az emberek rögtön rájöttek,

hogy Mózes kétségtelenül Róla beszélt: felismerték, hogy Jézus a megígért Messiás. Ezt a felismerésüket azonnal nyilvánosságra is akarták hozni, és kényszeríteni akarták Jézust, hogy legyen a királyuk, és azonnali hatállyal alapítsa meg királyságát. Ez azonban nem volt összhangban Isten tervével. Ahelyett, hogy Jézus kihasználta volna ezt a népszerűségi mozgalmat, egyszerűen eltávozott tőlük, és elvonult egyedül a hegyekbe. Nem engedte meg nekik, hogy idő előtt királlyá kiáltsák ki.

Istennek megvolt a maga időpontja arra, hogy bemutassa Őt, mint a nemzet királyát. Ezt a napot nevezzük ma Virágvasárnapnak, mert ez volt az a vasárnap, amely megelőzte a keresztre feszítését. Az volt az a nap és az az óra, amelyet Isten előre elkészített, és amelyről kijelentette, hogy akkor érkezik meg a megígért Messiás.

Azt a bizonyos napot Jézus nagyon gondosan előkészítette, amikor a tanítványok által szamarat szerzett a városból, hogy a szamár hátán vonuljon be Jeruzsálembe, és így teljesítse be Zakariás próféciját. Azon a napon megengedte a tanítványainak, hogy a 118.-ik zsoltárt énekeljék: *„Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.“* Amikor a farizeusok követelték, hogy hallgattassa el a tanítványokat, Jézus ezt válaszolta: *„Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.“* Az volt az a nap, amikor Jeruzsálemet siratta: *„Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve szemeid előtt.“*

Itt tehát egy túl korai kísérletet tettek az emberek arra, hogy Jézust királlyá tegyék. Ez a mozgalom az emberektől eredt, és Jézus visszautasította, mert Ő Isten terve alapján dolgozott. Isten segítsen bennünket abban, hogy az Ő tervei alapján dolgozzunk, ne a sajátunk szerint! Úgy látszik, hogy mindig túl korán akarjuk megtenni a dolgokat. Úgy néz ki, hogy Isten soha nem dolgozik olyan sebességgel, ahogy mi azt elvárnánk tőle. Mi fel akarjuk gyorsítani Isten programját: ha rajtam múlna, akkor az Úr már évekkkel ezelőtt eljött volna. De néhányotok számára ez végzetes lett volna, igaz-e? Hálások lehettek, hogy Ő irányítja a dolgokat, nem pedig én.

Amikor pedig Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják ragadni, hogy királlyá tegyék, visszavonult ismét a hegyre egymagában.

Estefelé lementek tanítványai a tengerhez, hajóra szálltak, és átmentek a tenger túlsó partjára, Kapernaumba. Sötét volt már, és még mindig nem ment oda hozzájuk Jézus; a tenger pedig háborgott, mert nagy szél fújt.

Közben eljutottak mintegy huszonöt vagy harminc futamnyira, amikor meglátták, hogy Jézus a tengeren jár, és közeledik a hajóhoz. Megrémültek, de Jézus megszólalt: „Én vagyok, ne féljete!”

Ekkor fel akarták venni a hajóra, de a hajó egyszeriben odaért a partra, ahová tartottak.

Másnap a tenger túlsó partján maradt sokaság megállapította, hogy ott nem volt más hajó, csak egy, és hogy Jézus nem szállt be tanítványaival együtt abba a hajóba, hanem csupán a tanítványai mentek el.

Ellenben Tiberiásból jöttek hajók, annak a helynek a közelébe, ahol a kenyeret ették, miután hálát adott az Úr.

Amikor tehát látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem a tanítványai nincsenek ott, beszálltak a hajókba, elmentek Kapernaumba, és keresték Jézust.

Amikor megtalálták a tenger túlsó partján, megkérdezték tőle: „Mester, mikor jöttél ide?”

Jézus ezt válaszolta nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek a kenyerekből és jóllaktatok.

Másszóval, nem megfelelő a motivációtok, az indítékotok - csak azért kerestek, mert jóllaktatok kenyérral és hallal. Ne ezért keressetek engem. Jézus nem fogadja el azokat, akik nem a megfelelő motivációval jönnek Hozzá. Ma is sokan vannak ilyenek, és sok lelkipásztor is arra ösztönzi a gyülekezetét, hogy nem megfelelő okok miatt keressék Jézust, és ugyancsak rossz ösztönzéssel végezzék Isten munkáját. Például: jutalmat ígérnek azoknak, akik a legtöbb hívet toborozzák a gyülekezetükbe. Isten mentsen ettől! Milyen messzire tévelyedtünk az egyenes és keskeny úttól!

Ne veszendő eledelért fáradozzatok, hanem az örök életre megmaradó eledelért

Ne dolgozzatok az anyagi dolgokért, hanem a lelki dolgokra áhítozzatok. A lelki dolgok mindig felülmúlják az anyagiakat – Jézus ezt állandóan hangoztatta, és ez az, amit az emberek manapság a leginkább félreértenek. Mi is gyakran kételkedünk: vajon a lelki élet valóban felsőbbrendű az anyagihoz képest? A sátán rendszeresen elénk tárja az anyagi lét gyönyöreit és vonzalmait. „Ugye ez tetszik neked?” – teszi fel a kérdést, az Úr pedig folyamatosan azt mondja, hogy ne a veszendő dolgokért fáradozzunk, hanem a lelki, örök dolgokért.

*amelyet az Emberfia ad majd nektek, mert őt pecsétjével igazolta az Isten.”
Ekkor megkérdezték tőle: „Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgokat cselekedjünk?”*

Ez az a kérdés, amit az emberek gyakran kérdeznek, miután a lelki dimenzió tudatába kerülnek. Emlékszünk a gazdag ifjúra, aki leborult Jézus előtt és azt mondta: „Mester, mi jót tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?” Hozzá hasonlóan, mi is gyakran a tetteinkkel akarjuk kivívni Isten tetszését.

Jézus ezt felelte nekik: „Az az Istennek tetsző dolog, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.”

Hát nem érdekes? Mivel érdemelheted ki Isten tetszését? Az egyetlen amit tehetsz, hogy hiszel Jézusban - ez az, ami kedves Isten szemében.

Erre megkérdezték: „És te milyen jelt mutatsz, hogy miután láttuk, higgyünk neked? Mit cselekszel?”

Atyáink a mannáat ették a pusztában, ahogyan meg van írva: Mennyei kenyeret adott nekik enni.”

Jézus pedig így válaszolt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret.

Mert az Isten kenyere a mennyből száll le, és életet ad a világnak.”

Erre ezt mondták neki: „Uram, add nekünk mindig ezt a kenyeret!”

Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki énbennem hisz, nem szomjazik meg soha.

Ezek az emberek egy nappal korábban igen jóllaktak, de mára ismét megéheztek. E világ kenyereből ettek. Ehetünk ma és jól is lakhatunk, még azt is érezhetjük, hogy most már annyit tömtünk magunkba, hogy soha többé nem akarunk enni, de néhány óra múlva ismét étel után kutatunk. Sohasem lehet jóllakni vele.

Jézus azt mondta, hogy a mennyből jöttem le hozzátok, ha belőlem esztek, többé nem éheztek, ha bennem hisztek, akkor többé nem szomjaztok. Az ember életének van egy olyan területe, amely úgy tűnik, soha sincs kielégítve - mindig többért és többért kiált. Ha valaki folyamatosan e világ élvezeteit, érdekes és különleges pillanatait vadássza, akkor rájön, hogy egy dolog közös

mindezekben - nem tartósak. Nemsokára ismét szomjas leszel. Jézus viszont azt mondta, hogy Ő a mennyei kenyér, akit Isten küldött, és ha belőle eszünk, többé nem leszünk éhesek, és ha benne hiszünk, többé nem szomjazunk. Milyen dicsőséges jó hír ez számunkra!

De megmondtam nektek: láttatok ugyan engem, és mégsem hisztek.

Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el;

Ó, mily dicsőséges üzenet ez Jézustól a mi remegő, kételkedő lelkünk számára. Mert a sátán azt mondja nekem: „Semmi esélyed Istenhez menni, mert egy bukott ember vagy, és Ő úgysem foglalkozik veled. Az életed egy romhalmaz, Isten az ilyenek előtt nem fogja megnyitni az ajtót.” Hitetlenséget vet el a szívemben, és ha én hiszem, hogy Isten nem fog engem elfogadni, akkor ez valóra is válik – hitem hiányának eredményeként sohasem fogok odamenni Hozzá. Jézus azonban azt mondta, hogy a Hozzá érkezőket nem küldi el. Milyen bátorító szavak ezek háborgó lelkeink számára! Milyen régóta harcol veletek a sátán, de ha Jézushoz fordultok, Ő soha nem fog elküldeni!

mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem, hanem hogy annak az akaratát, aki elküldött engem.

Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon.

Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom őt az utolsó napon.”

Áldjuk Istent ezért!

A zsidók ekkor zúgolódni kezdtek ellene, mert ezt mondta: „Én vagyok az a kenyér, amely a mennyből szállott le” - és azt kérdezték: „Nem Jézus ez, a József fia, akinek ismerjük apját és anyját? Akkor hogyan mondhatja: A mennyből szálltam le?”

Jézus így válaszolt nekik: „Ne zúgolódjatok egymás között!

Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya, aki elküldött engem. Én pedig feltámasztom az utolsó napon.

Jézus itt egy érdekes kijelentést tesz, amelyre oda kell figyelni: „Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya”. Ez teljesen leveszi rólunk a terhet, amikor tanúbizonyságot teszünk másoknak. Sokszor ugyanis elbátortalanodom, amikor egy-egy emberrel megosztom Jézus igazságát. Azt gondolom, hogy egy gyerek is meg tudja ezt érteni, de az illető mégsem fogadja be, semmi sem történik. Megpróbálom őket meggyőzni, vitázni velük, nyomást gyakorolni rájuk, minden eredmény nélkül. Itt viszont meg van írva, hogy senki nem jöhet, csak akit az Atya vonz.

Lehet, hogy úgy gondoljátok, hogy ez nem igazságos. Magához vonzott titeket az Atya? Igen? Akkor meg miért aggódtok? Az is ott áll, hogy aki jönni akar, az jöhet, és ihat az élet vizéből. Az éremnek két oldala van. Nem jöhetsz, ha nem vonz az Atya; de bárki, aki jön, az örök életet kap. Az ajtó mindenki számára nyitva áll.

Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Aki az Atyától hallott és tanult, az mind énhozzám jön.

Nem mintha bárki látta volna az Atyát: csak aki az Istentől van, az látta az Atyát.

Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz, annak örök élete van.

Vegyük észre, hogy milyen radikális kijelentéseket tesz Jézus saját magával kapcsolatban.

Én vagyok az élet kenyere.

Atyáitok a mannátt ették a pusztában, mégis meghaltak.

De ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon:

Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.”

Fogta a kenyeret, megtörte, és azt mondta, hogy „Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik.”

A zsidók erre vitatkozni kezdtek egymással, és ezt kérdezték: „Hogyan adhatná ez nekünk a testét eledelül?”

Jézus így szólt hozzájuk: „Bizony, bizony, mondom néktek: ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a vérét, nincsen élet tibennetek.

Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon.

Mert az én testem igazi étel, és az én vérem igazi ital.

Hasonlóképpen vette a poharat is, és azt mondta: „E pohár amaz új szövetség az én vérem által.” Fogjátok, igyátok, ez az új szövetség vére, amely a bűnökért kiontatik. Egyetek a testemből, igyátok a véremből, legyetek részesei, hogy életetek legyen.

Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az énbennem marad, és én őbenne.

Ahogy engem az élő Atya küldött el, és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, élni fog énáltalam.

Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le; ez nem olyan, mint amelyet atyáitok ettek, és mégis meghaltak: aki ezt a kenyeret eszi, élni fog örökké.”

Ezeket a zsinagógában mondta, amikor Kapernaumban tanított.

Tanítványai közül sokan, amikor ezt hallották, így szóltak: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?”

Mivel pedig Jézus magától is tudta, hogy ezért zúgolódnak tanítványai, így szólt hozzájuk: „Ez megbotránkoztat titeket?

Hát ha majd meglátjátok az Emberfiát felmenni oda, ahol előzőleg volt?

Mi lesz, ha most nem látjátok meg a királyságot? Mi lesz, ha én előbb visszamegyek az Atyához?

A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet.

„Mert Isten Igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál...”

De vannak közöttetek néhányan, akik nem hisznek.” Mert Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki el fogja árulni őt.

És így folytatta: „Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya.”

Ismét kijelenti, hogy az Atyának kell vonzania embereket ahhoz, hogy Jézushoz jöhessenek.

Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé.

Nem tudták elviselni, ez már túl sok volt nekik. Jézus itt már test megtagadásáról, a Lélekből való életről és a lelki dolgokból való részesedésről kezd el beszélni. Sokan azért követték Őt, mert azt akarták, hogy azonnal megalapítsa a királyságot a római uralom megdöntése által, és egy bővülködő királyságot hoz létre, amelyben mindenkinek annyi jutna, hogy jóllakhatna, lenne saját szőlője és fügefája. Az anyagi jólét királyságát akarták, de Jézus ezt másodlagosnak tartotta. Az elsődleges a lelki királyság, a Vele való közösség, a Belőle fakadó élet megtalálása, Isten életének kiárasztása az emberekre Jézus Krisztuson keresztül.

Egyszer Keresztelő János egy követet küldött Jézushoz a következő kérdéssel: *„Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”* Ezek az emberek elcsüggedtek, mert Jézus a lelki ember fontosságáról kezdett beszélni, nem pedig a fizikai valóságról.

Jézus ekkor megkérdezte a tizenkettőtől: „Vajon ti is el akartok menni?”

Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.

Isten áldjon, Péter! Tudjátok, hogy neki mindig a nyelvével volt gondja, de ugyanakkor a legmegfelelőbb dolgokat is ki tudta mondani. *„Én pedig ezt mondom neked: ... én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.”*, de ugyanakkor meglátod majd az Emberfiát a bűnösök kezébe adatni és meg fogod tagadni Őt. *„Ó, Uram, távol legyen ez tőlem.”* *„Távozz tőlem, Sátán...”* - válaszolja Jézus – *„mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.”*

Péter hamar tudott a csúcsról a mélybe jutni, de itt az egyik legnagyobb pillanatáról olvasunk, amikor kijelenti, hogy *„Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad.”*

És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje.”

„az Istennek Szentje” - későbbi kéziratok szerint: *„a Krisztus, az élő Isten Fia.”*

Jézus így válaszolt nekik: „Nem én választottalak-e ki titeket, a tizenkettőt? Egy közületek mégis ördög.”

Júdás Iskáriótesre, Simon fiára mondta ezt, mert ez akarta őt elárulni, pedig egy volt a tizenkettő közül.

Érdekes, hogy Jézus azt mondja Júdásról, hogy az ördögtől van, Péter pedig a kárhozat fiának nevezi őt, mert a sátán költözött belé, és ezért vitte véghez szörnyű cselekedetét. A későbbiekben találkozunk még vele János evangéliumában, de Jézus már elejétől fogva tudta, ki fogja elárulni.

Ezek a részletek, amiket e fejezetből megtudtunk Jánostól, ismét azt bizonyítják, hogy Jézus a Krisztus, az Élő Isten Fia - azért, hogy higgyetek benne, és örök életetek legyen.

Istenem, köszönjük Igédet, amely lélek, igazság és élet azoknak akik hisznek. Adjon a Te Igéd világosságát és életet nekünk, hogy a mindnyájan a világosságban járassunk!